

SĂ CITIM BIBLIA ÎMPREUNĂ
[DE FOLOS PENTRU TIMPUL DEVOȚIONAL]
PSALMII I CARTEA A CINCEA

Psalmul 143

Un psalm al lui David

- 1 Doamne, ascultă-mi rugăciunea, pleacă-
Ți urechea la cererile mele !
Ascultă-mă în credincioșia
și dreptatea Ta !
- 2 Nu intra la judecată cu robul Tău !
Căci niciun om viu
nu este fără prihană înaintea Ta.
- 3 Vrăjmașul îmi urmărește sufletul,
îmi calcă viața în picioare la pământ :
mă face să locuiesc în întuneric
ca cei ce au murit de multă vreme.
- 4 Îmi este măhnit duhul în mine,
îmi este tulburată inima înăuntrul meu.
- 5 Mi-aduc aminte de zilele de odinioară,
mă gândesc la toate lucrările Tale,
cuget la lucrarea mâinilor Tale.
- 6 Îmi întind mâinile spre Tine ;
îmi suspină sufletul după Tine ca un
pământ uscat. – (Oprire)
- 7 Grăbește de m-ascultă, Doamne !
Mi se topește duhul :
nu-mi ascunde fața Ta !
Căci așa ajunge atunci ca cei
ce se coboară în groapă !

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !**
I SAMUEL 25 : 6

- 8 Fă-mă să aud dis-de-dimineață
bunătatea Ta,
căci mă încred în Tine.
Arată-mi calea pe care trebuie să umblu,
căci la Tine îmi înalț sufletul.
- 9 Scapă-mă de vrăjmașii mei, Doamne,
căci la Tine caut adăpost.
- 10 Învață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești
Dumnezeul meu.
Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe
calea cea dreaptă !
- 11 Pentru Numele Tău,
Doamne, înviorează-mă ;
în dreptatea Ta,
scoate-mi sufletul din necaz !
- 12 În bunătatea Ta,
nimicește pe vrăjmașii mei
și pierde pe toți potrivnicii sufletului meu,
căci eu sunt robul Tău.

Psalmul 144

Un psalm al lui David

- 1 Binecuvântat să fie Domnul, Stânca mea,
care-mi deprinde mâinile la luptă,
degetele, la bătlie,
- 2 Binefăcătorul meu și Cetățuia mea,
Turnul meu de scăpare și Izbăvitorul meu,
Scutul meu de adăpost,
care-mi supune pe poporul meu !
[Continuarea în numărul viitor]

Editorial. De la mus la amiral

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut în zori de zi ; sufletul meu însetează după Tine, carnea mea tânjește după Tine, într-un pământ sec și uscat, fără apă”. (Psalmul 63 : 1)

În 22 aprilie 1676 a răsunat bubuitul puternic al unei mari bătlii maritime peste valurile albastre ale Mării Mediterane, în strămoșia Messina.

Flota olandeză lupta împotriva francezilor și sicilienilor. Cel mai mare amiral al Olandei, Michiel de Ruyter, stătea pe duneta înaltă a vasului-amiral „Die Eintracht”. Atunci o ghiulea i-a smuls piciorul stâng și i-a sfărâmat piciorul drept.

Eroul a căzut, s-a prăbușit mai bine de doi metri în jos pe punte și zăcea buimăcit. După câteva minute a deschis ochii și a spus :

„Dumnezeule îndurător, Îți Mulțumesc din toată inima că m-ai păzit de atâtea ori în primejdiile vieții mele, iar acum mă încerci din nou ; fă ca această pedeapsă să slujească spre mântuirea sufletului meu !”

El a răbdat dureri nesfârșite, dar grija lui s-a extins peste tot. De mai multe ori a izbucnit în cuvinte :

„Doamne, apăra flota ! Cruță-i pe ofițerii noștri, pe marinarii noștri și soldații, care pentru o plată mică suferă atâta necaz și primejdie ! Dă-le curaj și putere, ca să obținem victoria !”

Nici prietenii, nici dușmanii n-au observat în afara navei amiral, că marele amiral era rănit de moarte. Pe propria lui navă el a fost acela care, la explozia proiectilelor dușmane a strigat echipajului său :

„Curaj, copii, curaj, atunci victoria va fi a voastră !”

[Continuarea de pe pagina 1]

Astfel a devenit victorios Michiel de Ruyter în ultima lui bătălie. Dar puterile lui au scăzut vizibil în decursul zilelor următoare.

Zăcea acolo pe ultimul lui pat și cu profundă ardoare se ruga cuvintele Psalmului 63. Acesta sună așa, după traducerea textuală (versetele 1 – 8):

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut în zori de zi ; sufletul meu însetează după tine, carnea mea tânjește după Tine, într-un pustiu sec și uscat, fără apă.

Așa Te-am privit în sfântul locaș, ca să văd puterea Ta și gloria Ta.

Pentru că bunătatea Ta este mai mult decât viața, buzele mele Te vor lăuda. Așa Te voi binecuvânta toată viața mea, îmi voi ridica mâinile în Numele Tău.

Sufletul meu se va sătura ca de măduvă și de grăsime și gura mea Te va lăuda cu buze care cântă de bucurie.

Când îmi amintesc de Tine în patul meu, mă gândesc la Tine în vegherile nopții ; pentru că Tu ai fost ajutorul meu și la umbra aripilor Tale voi cânta de veselie.

Sufletul meu Te urmează de aproape ; dreapta Ta mă susține.”

Astfel a adormit în 29 aprilie 1676, înconjurat de comandantii flotei sale, în golful Siracusa, un ucenic al lui Isus.

Patria lui recunoscătoare i-a ridicat un monument mareț în biserica Nouă din Amsterdam, în a cărei inscripție funerară amiralul de Ruyter este lăudat ca salvator al patriei.

La sfârșitul acestei inscripții eroul este numit cu numele de onoare pe care-l avea la prieteni și dușmani : Spaima Marelui Ocean.

El și l-a câștigat, într-adevăr; și mai avea și un titlu pământesc, mai înalt : era un copil al lui Dumnezeu !

Ceea ce s-a rugat pe patul morții, era respirația vieții lui sincere, care lua putere și înțelepciune, lumină și mângâiere din Cuvântul lui Dumnezeu.

El avea numai o țintă : să plece din acest pământ al secetei, unde sufletul nemuritor însetează după Dumnezeu, pentru a ajunge pe tărâmul fericit, unde copiii lui Dumnezeu vor lăuda pe Mântuitorul lor cu buze voioase.

Lumea spune că acești evlavioși, aceștia care se roagă, acești oameni care citească zilnic Biblia, care-L mărturisesc pe Isus al lor, nu sunt folositori pentru lucrurile pământești.

Este adevărat că atunci când este vorba de lupta în furtună și în valuri, în vuietul bătăliei, de punerea la probă a curajului bărbătesc și a devotamentului, de intransigență și vitejie, că atunci creștinii nu contează ?

Laudă și mulțumire lui Dumnezeu că lucrul acesta nu este adevărat ! ...

Nu, creștinii sinceri nu participă la plăcerea lumii. Ei se gândesc la cuvântul Scripturii : „Nu știți că cei care aleargă pe stadion, toți aleargă, dar numai unul primește premiul ? Astfel alergați, ca să câștigați ! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate ; ei deci, într-adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță ; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer: ci îmi disciplinez trupul și îl țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat.” (I Corinteni 9 : 24 - 27)

[Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturie unui vechi soldat către camarazii lui*: IV | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 27

HELEN KELLER

Când au venit să le mute iarăși în casa lor, cu tata a venit și un câine de vânatoare.

Helen a mirosit că a venit și câinele, s-a dus la el și i-a apucat laba, iar cu degetul a început să bată semnalele învățate.

Ca să o învețe ce înseamnă apă, gândit iarăși. Soarele cald strălucea educatoarea a dus-o la cișmea, a mânuit pompa și când a venit apa, i-a pus mânuța ei acolo, i-a bătut în palmă semnalele direcția de unde venea căldura. Nu e cuvântului și din nou i-a pus mânuța la apă.

Ce s-a bucurat, ce a sărit, când mai frumos ca și soarele a căruia căldură fetița a înțeles în mintea ei că cuvântul apă face totul să crească.

A pus mâna pe pompă, a pipăit-o și a început să bată din picioare ca să-i încurcă și dezamăgită. Mi se părea spună cum se numește. Pompă fu numaidecât răspunsul educatoarei.

Setea de cunoștință pe calea semnelor bătute în palmă a devenit tot mai mare. Pe tot ce punea mâna, Helen voia să știe numele acelei jucării sau obiect.

Ceva mult mai greu a fost când s-a ajuns la noțiuni abstracte. Se gândea și nu le putea pricepe. Scriindu-și amintirile ei, în cartea „Povestea vieții mele”, ea spune :

„Îmi aduc aminte de dimineața când pentru prima dată am întrebare despre înțelesul cuvântului iubire.

Era pe când nu știam prea multe cuvinte. Găsisem primele vioarele înflorite și le-am adus învățătoarei mele.

Ea a încercat să mă sărute ; dar pe atunci nu-mi plăcea să mă sărute nimeni, afară de mama.

Domnișoara Sullivan m-a cuprins ușor cu mâna și mi-a silabisit în palmă :

„Te iubesc, Helen !” „Ce înseamnă iubire ?” - am întrebare-o eu. Ea m-a tras mai aproape și mi-a spus : „E aici,” arătând spre inima mea, de a cărei bătăi mi-am dat seama atunci pentru prima oară.

Cuvintele ei m-au pus pe gânduri căci pe atunci nu puteam să înțeleg un lucru fără să-l pipăi.

Am mirosit vioarelele din mâna ei și am întrebare-o : „Este dulceața florilor dragoste ?” „Nu,” mi-a răspuns ea. M-am gândit iarăși. Soarele cald strălucea deasupra noastră. „Nu e aceasta dragoste ?” am întrebare-o arătând în direcția de unde venea căldura. Nu e aceasta dragostea ?

Mi se părea că nu poate fi nimic mai frumos ca și soarele a căruia căldură face totul să crească.

Dar domnișoara Sullivan mi-a răspuns că nu, și eu am rămas iarăși și eu am rămas rămas iarăși și dezamăgită. Mi se părea straniu că învățătoarea mea nu-mi putea arăta iubirea. _____[Continuarea în numărul viitor]

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]